

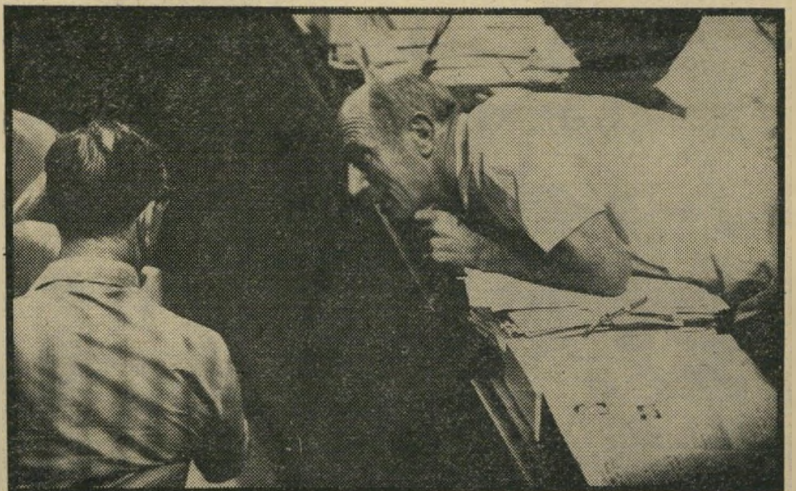
העם

ממשלת חלם לא החליטה

המרחב היה כמירקחה. נשיא מצריים הציע בכל יום הצעה חד-שה — "הסדר שלום" במקום "הסכם שלום"; ועידה בינלאומית של ישראל, מצריים וארבע הגדולות; הסדר חלקי לפתיחת התעלה. שריהחוק המצרי יצא במסע בהול ל-בירות הערב כדי לפתח מיתקפת-שלום מצרית חדשה. והשמיעו אגות-הקלה שהידהה בעולם. כמה עסקה בשבוע זה הישיבה של ממי-שלת ישראל? התשובה יכלה להיכתב על-ידי סאטי-ריקן מרושע: אבא אבן הרצה, בנימה חנפנית, על קבלת-הפנים ה"חובית" לה זכתה הרי-דעתה הסרת-התוכן של ראשי-הממשלה ב-כנסת (ראה הנדון).

נגד 13. מכיוון שהסיעות הקומוניסטיות לא הצביעו בעד גח"ל*, היה ברור שי-הצעת הקואליציה לא תזכה ברוב. שדושה מוסקטירים. ואכן, כאשר העמיד יו"ר הישיבה, ח"כ מפ"ם שלמה רוזן, את הצעת הקואליציה להצבעה, הייתה התוצאה מוזרה. בהצבעה ראשונה נתקבלה ההצעה ברוב של 16 נגד 14. מנחם בגין דרש למי-נות את הקולות שוב, ואז ירד הרוב ל-15 נגד 14.

באותה שעה ישבו באולם שלושה אנשי אופוזיציה, שנמנעו מהצבעה — ובכך הצילו את הצעת הממשלה. היו אלה ח"כ מק"י שמואל מיקוניס, ח"כ אגו"י יהודה אברמוביץ (שחברו, מנחם פרוש, הצביע נגד הממשלה) ח"כ רק"ח אברהם לבנבראון. מדוע הציל דווקא איש רק"ח את הרי-ממשלה? לא היתה לכך סיבה. לבנבראון, ח"כ חדש שנכנס לכנסת במקומו של הרי-ח"כ הערבי אמיל חביבי, פשוט התבלבל. היו"ר החזיר, אם נחרדה הממד-שלה נוכח הצלה דחוקה זו, לא ניכר הד-בר בכנסת. כי למחרת היום שוב חזר אור-תו המחזה — מפני שחברי-הכנסת של

קומוניסטים לבנבראון וטובי מתייעצים במליאת הכנסת עם ישראל ייטאר חיי

הממשלה קיימה ויכוח נרגש על הרי-נושא: האם לקרוא את הגשר החדש מעל לכביש ירושלים, ליד הקסטל, בשם "גשר פלמ"ח-הראל". רוב השרים הביעו דיעות בעד ונגד, אחרי שכבר נתקיים ויכוח ממושך בוועדה-השרים לענייני סמלים. בסוף הוחלט שאייאפשר להכריע בשאלה גורלית כזאת בישיבה אחת. ושיש לקיים דיון ממצה יותר על כך בישיבה נוספת של הממשלה.

הכנסת

איך (כימעט) נפלה

הממשלה

בחוק-לארץ זה היה גורם למשבר פוי-לטי ממדרגה ראשונה. בארץ זה נתקבל כבדיחה משעשעת. ממשלת ישראל הפסידה בהצבעה בכני-סת. רוב הכנסת החליט שלא לאשר את הודעת אחד משריה. "יונתן המציע" החזרה הכללית נערכה ביום השני, בשבוע האחרון לפני חום מושב-הקיץ של הכנסת. שריהפנים יוסף בורג מסר את הסקירה השנתית על פעולת משרדו, ונערך ויי-כוח כללי עליה. השר השיב, ואז קרא ח"כ יונתן יפרח (שזכה לכינוי "יונתן המציע", בגלל תפקיד זה) את הצעת-הסיכום הרי-שיגרת-השלום של הקואליציה: "הכנסת רושית לפניה את הודעת השר". סיעות האופוזיציה הציעו הצעות-סיכום אחרות, כל אחת לפי טעמה, ואז היתה צריכה להיערך ההצבעה האוטומטית: הרוב מאשר את הצעת הרוב. המיעוט נשאר במי-עוט. (כפי שהתלוץ פעם משה סנה, שלא הודרו להצבעה: "המיעוט שלי מובטח ולא-אלא שהפעם זה כמעט קרה אחרת. אחר-רי שנדהו ההצעות של הסיעות הקטנות, נדחתה הצעת גח"ל ברוב הזעום של 14

בוה נסתים העניין, וירד מן הפרק. לא רק עם ישראל, אלא גם ממשלת ישראל, נשארה חיה.

יחסי חוץ

הכוכב ה-51

או שטח משוחרר

האם היתה זאת הברקה מיקרית? או התקפה אנטי-ישראלית מוסווית? או הרי-בעת תמיכה אמיתית מצד ידיד? עיתוני ישראל הודיעו על ההצעה בידיעה סתמית. הקורא הישראלי לא יכול היה לעמוד על פירשה, מכיוון שהערי-תונים שכחו להסביר מיהו בדיוק המציע. חיה נדירה. ויליאם באקליי — הבן * הוא היה נדירה באמריקה: אינטלקטואל ימני. בארצות-הברית, כמו ברוב העולם, רוב האינטלקטואלים נוטים שמאלה, ואילו הימין מתקטט בנימה אנטי-אינטלקטואלית. באקליי, בן למישפחה אריסטוקרטית עשירה, מימן בכספו את הביטאון הרעיוני נאשיונג אובסרבר ("המשקיף הלאומי"). שגם הוא תופעה נדירה: כתבי-עת אינ-טלקטואלי ימני. בביטאון זה הוא מטיף מזה שנים, בכישרון רב, לתורה שאפשר לכנותה "הימין החדש". הוא נמנה עם יוזמי "המיפלה השמרנית" הימנית הקיצונית, ואחיו נבחר לסנאט בעזרת מיפלה זו. השבוע הפתיע באקליי את קוראיו. הוא דרש ששני המועמדים לכהונת נשיא ארצות-הברית יכריזו על כוונתם להציע לישראל מעמד של המדינה ה-51 של אר-צות-הברית.

כמו הונדולדו. טוען באקליי: יש לשים קץ למצב הנוכחי, כשארצות-הברית התחייבה לתמוך בישראל בכל מחיר, גם במלחמה, מבלי שהיתה לה השפעה כלשהי על מדיניותה.

לגבי ההצעה עצמה, מבטל באקליי את כל הנימוקים הנגדיים:

● מרחק — ישראל אינה יותר רחוקה מושינגטון יותר מאשר אלאסקה ו-האווואי, המדינות ה-49 וה-50.

● סכנת המלחמה — ממילא התי-חיבוט שהי מיפלות לחוש לעזרת יש-ראל, אם תהיה קיימת סכנה לקיומה.

● השפה — תושבי תלאביב, הדוברים עברית, אינם שונים מתושבי ניו-יורק ויוצאי פורטוריקו, המדברים ספרדית.

יתר על כן — אם מדיניות-החוץ הישראלית תיקבע בושינגטון, ייעלם הד-חוד הערבי מפני התפשטות ישראלית, ואילו ישראל תוכל להחזיר לערבים את השטחים המוחזקים, הדרושים לה כיום, לפי טענת מנהיגיה, רק לצורכי ביטחון. (באקליי חוזר על שקר מוסכם זה באיי-רוניה עדינה.)

אמנם, כדי לאפשר את הסיפוח יהיה צורך בשינוי חוקת ארצות-הברית, העור-מדת על הפרדה-קיצונית בין הדת והמדי-דינה. באקליי יומני מוכן גם לכך — מתוך מיתווה לקבוצת-הלחץ הקאטולית ב-ארצות-הברית, הדורשת מזמן שהמדינה תממן את בתי-הספר שלה.

שטח מוחזק? באקליי מניח שרוב הישראלים ישמחו להפוך את מדינתם ל-כוכב נוסף בדגל הפסידה-הכוכבים. החלוצי לעומת זאת פקיד במישרד-החוץ הירושלמי: "מדוע לא נציע לאמרי-קאים להכריז על ארצות-הברית כעל שטח מוחזק נוסף של ישראל?"

מיפלות

איזה דיבוק

נכנס בדין?

זמן רב מדי היה משה דיין מחוץ לכור-תרות. השבוע תיקן את המצב כדרכו: הוא הזמין לעצמו כותרת ראשית בכל יום, בשפע של הצהרות והכרזות. וכרגיל, לא הבין איש את ההגיון הפוי-לטי שבהכרזותיו. שקט, חושבים. החילה הופיע דיין (המשך בעמוד 22)

* כשאל ובן נושאים באותו שם פרטי, רגילים בארצות-הברית להוסיף לשם הבן את התואר "גינור". הדבר הוא תופעה סנוביסטית של המעמד העליון.

המסע

אל

בירעם

אנו, אורחי ישראל, ללא הבדל הש-קפה והשתייכות מילגתית, זועזענו מהחלטת הממשלה שלא לתקן את מע-שה-העוולה שנעשה לתושבי הכפר בירעם, שגורשו מאדמתם על לא עוול בכפם.

איננו יכולים להישאר אדישים ל-אי-צדק המשוע, שנעשה בשם מדי-נתנו, והמכתיים את כל מיפעל-התחיה הלאומית שלנו.

כדי לכטא את רגשותינו,

נצא בשבת הקרובה, כ"ז באב

תשנ"ב, ה"5 באוגוסט 1972, אל

הכפר בירעם, ונעזור לתושבי

הכפר, השוכתים במקום, כשי-

פוזן שטח הכפר וניקוש השכיי

לי, שהזונחו כמשך 25 שנים.

אנו קוראים לכל מי ש-איכפת לו לבוא עימנו, מצויד בכלי-עבודה, יחד עם הילדים.

בעלי מכוניות פרטיות ומשאיות יאספו את חסרי-הרכב במקום-המיפגש הבי-אום: בירושלים, בנייני האומה, 8:00; תלאביב, היכל התרבות, 9:00; חדרה, כביש החוף, ליד הרמזורים, 9:45; חיפה, תחנת-הרכבת, 10:45; צומת קרית-ביאליק — מוצקין, 11:00; עכו-צפת, 11:15.

המיפגש הארצי ייערך בש-עה 11:45 בצומת מירון.

תרומתך לכיסוי ההוצאות תתקבל ברצון בת.ד. 29319, תלאביב.

הוועדה המרכזת

של

העולם הזה

כוח חדש

קוראת לחברי התנועה ולאזהדיה להצטרף למי-סע לבירעם שיערך בש-בת זו.